

Hotel

U DEVÍTI KOČEK

Radmila
Tomšů

Hotel

U DEVÍTI KOČEK

Hotel

U DEVÍTI KOČEK

Radmila
Tomšů

Copyright © Radmila Tomšů, 2019
v zastoupení literární agentury MÁM TALENT, s. r. o.
Cover design © Žofie Vránová, 2020
Cover Illustration © Žofie Vránová, 2020

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Zuzana Symonová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakkákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu vydavatelů.

ISBN 978-80-7546-252-7

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat všem přátelům, kteří se mnou sdílí lásku ke kočkám a kteří mě k sepsání knihy podnítli. Nejvíce však musím vzdát díky mým věrným kamarádkám, které mi trpělivě pomáhaly radou i slovem – Dagmar L., Ireně M., Janě J. a Katty V., bez nichž by tato kniha nevznikla.

V neposlední řadě děkuji svému manželovi za trpělivost a také nemohu opomenout poděkování všem našim kočkám – byť se někdy u nás zastavily jen na pár dní – které mi byly a nadále stále jsou neutuchajícím zdrojem inspirace.

PŘEDMLUVA

Kdo prožil pár dní, týdnů nebo dokonce let s kočkami, ten nikdy nezapomene. Nejde zapomenout na jejich (většinou) přítulné kožíšky, na jejich (vždycky) mlsné jazýčky, na jejich vědoucí pohledy a ležérní chůzi. Každá je jiná a všechny jsou stejné. Vždy elegantní, vždy krásné, vždy nad věcí.

Když si vzpomenu na naše začátky, musím se smát. Bylo to pomalu jako v těch omletých vtipech: – Ne, naše kočky nebudou chodit za plot. – Tak dobrá, ale jen chvíli a hned zas domů. – Sláva, že přišly aspoň ráno...

Vztahy se navazovaly, vyvíjely, kočky přicházely, odcházely, a zanechávaly stopu. V našich srdcích i v našem domě (na křeslech, sedačkách a dveřích obzvláště). Drobných příhod přibývalo, a aby neupadly v zapomnění, vznikl deníček kočky Rozárky.

V době, kdy se začaly psát první zápisky, žily u nás čtyři. Venku životem otřískaný jednooký kocour Silver a doma tři – osmiletý krásný mourek Čenda, dvouletý zrzounek Tobiáš a zbrusu nová černobílá harlekýnka Rozárka.

A právě z tohoto malého drobného stvoření se vyklubala kočičí spisovatelka. Pohodlně se usad'te, uvařte si kávu nebo čaj a zač'tete se do jejího deníčku.

Jste zváni do Hotelu U Devíti koček.

PROLOG - ZADRÁPEK

To tak jednou přijdou a zadrápnou se. Maličkým tenoučkým drápkem. Časem se nenápadně objeví další a udělají to samé.

Nepozorovaně roztáhnou ten původně malý otvor a vklouznou dovnitř, polehoučku, potichoučku, jako po másle. Zavrtí se, usadí a už jej nikdy neopustí. Po čase zjistíme, že v srdci máme díru jako hrom a v domě plno koček. Našlapují tiše, moudře na nás hledí – dobře vědí, že jednou zaťatý drápek už nelze bezbolestně vytrhnout a odhodit pryč.

Jsou v nás zaseknuty hluboko.

Ani když odejdou za Duhový most, neopustí naše srdce.

Malinké drápky tam zůstanou zaťaté. Každý je jiný, každý svůj.

Navždy.

KAPITOLA PRVNÍ,

VE KTERÉ SE ŘEŠÍ KOSMONAUTIKA, UJETÝ BÍLÝ KLUB A HLEDÁ SE FLAŠKA

Mám velké trápení.

Mám rozpárané břicho a kolem krku cosi, co vypadá jak trychtýř na procházce. ONA, tedy naše domácí, mě sice hýčká, podstrkuje pamlsky a chlácholí, jak může, ale já jsem z toho límce opravdu nešťastná. Navíc se mi ostatní smějou, že vypadám jako jakási Valentýna Těreškovová. Prý měla na hlavě cosi podobného. Osobně tu paní neznám, ale je mi jí opravdu líto. Asi taky někoho škrábla do nosu nebo možná sežrala něco, co neměla. Teda já už fakt nikoho škrábat nebudu, slibuju. ONA mi vyprávěla, že tu Týnu v podobném límci ještě ke všemu vystřelili do kosmu. Prý byla první světovou kosmonautkou. Já teda nevím, co je zač ten kosmo, ale dát někomu límec a pak ho ještě vystřelit? To je síla. Ani se neodvážím zeptat, jestli jí předtím taky rozpárali břicho. Ale možná jí místo toho jen vystřelili. Jak tak o tom uvažuju, je asi lepší mít zašitý břicho a nebýt vystřelená. Nebo ne?

Že tomu vůbec nerozumíte? Tak já vám to radši povím od začátku.

Všechno začalo tím, že mě strčili do přepravky. Zaradovala jsem se. Bude výlet! Bohužel jsem se totálně spletla. Skončili jsme na veterinární klinice. Jestli jste tam ještě nikdy nebyli, tak buďte rádi. Je to podivný ujetý klub, sdružující lidi v bílém oblečení, kteří se vyžívají v tom, že provádějí zvířátkům

všelijaké věci. Já bych vám mohla vyprávět, kam mi třeba minule strkali teploměr. Radši nevědět, věřte mi. Proč nás tam naši lidi vozí, je velká záhada a nad jejím rozluštěním si lámeme hlavu všichni.

Dřepěla jsem tedy v přepravce v čekárně ujeté kliniky a trpěla. Snesu hodně. Snesla jsem i šíleně užvaněnou paní, co si sedla hned vedle NICH. Chovala velkou tlustou kočku a nepřetržitě mluvila. Brněly mě z ní uši.

„Tohle je Číča,“ pohladila kredenc na svém klíně. „Jak se jmenuje ta vaše? Rozárka? Hezké jméno, Rozárka. Černobílá, že jo? Nějaká malinká, asi ještě koťátko, ne? Jak je stará? Rok? Opravdu?“ Žvanění nebralo konce, ale já ho snášela hrdinně. Bez poznámky jsem přetrpěla i pohrdavý pohled Číči. A že ho uměla. No a co, tak je na volno a já ne, drápky si proto neukoušu. Koneckonců ten její postroj taky není žádný výkřik módy, vypadá v něm jak opásaná dýně. Co mi vadilo mnohem víc, byl zvědavý štěkal, který neměl nic lepšího na práci než mi strkat čumák k přepravce. Poprvé jsem jen zasyčela. Podruhé varovně zavrčela a potřetí jsem si to pěkně vyměřila a s chutí mu zatnula drápky do jeho zvědavého frňáku. Zaječel, vyletěl metr vysoko a vodítkem srazil stojany s letáky. Rachotící regály vyděsily nafrněnou Číču, ta vyletěla jak z praku a všema čtyřma se zadrápla paničce kolem krku.

Ožila jsem. Konečně nějaká zábava! Ječel pes, ječel pán, ječela opásaná dýně a nejmíc ze všech ječela užvaněná bába, které Číča vyrobila na krku prvotřídní tetování. Když bílá otevřela dveře ordinace s vyděšeným dotazem, co se to tu, probůh, děje, jediný, kdo byl v klidu, jsem byla já. Potažmo

i ONI, ztuhlí šokem, co jsem to jen provedla a co je to bude asi tak stát.

Veterinářka ošetřila paní krk („Tohle mi Čiča ještě nikdy neudělala!“), pokárala ji, že kdyby měla kočku v přepravce, neměla by krk jak po zásahu splašeného mixéru („Když ale naše Čičinka přepravky nesnáší, ona je vždycky naprosto vzorná, to ten pes!“), vyhubovala psovi, co jí má co ničit vybavení čekárny, posbírala letáky a zaklapla za sebou dveře ordinace.

Majitel psa nevěřicně vydechl: „Co to k sakru bylo, tohleto?“

ONI ani nedutali, paní od Čiči jen vzdychla, pohládila si šrámy, sjela pohledem pána i jeho vyděšeného mazlíka a opět zavládlo ticho, ovšem v tuto chvíli již trochu mrazivé.

Netrvalo dlouho a tříbarevka i pes postupně zmizeli prvně v ordinaci a potom i ze dveří. Vyprovodila jsem je ukázkově pohrdavým pohledem. To aby si Čiča nemyslela, že ho umí jen ona.

Pak to přišlo. ONI mě zvedli, cosi zamumlali, vrazili bílé a zdrhli. Zdrhli! Fakt! Nechali mě tu samotnou samotinkou a byli pryč! Asi pochopili, že na úhradu škod nemají, tak účet vyrovnali tím nejcennějším, co vlastnili, tedy mnou. Zrádci! Bídáci! Než jsem se stačila pořádně rozhořčit, bílá mě píchla do nohy a já usnula jak špalek.

Probudila jsem se s podivným pocitem, že něco nehraje. Nehrálo. Na bříšku jsem měla oholený pruh a v něm zašitou jizvu. Rozpáráli mi břicho! Páni! Tak ono nešlo o podrápaný nos zvědavého psa, ale ono se něco hledá! V mém bříšku! Po chvíli mi vše došlo. Flaška! To bude ta flaška, co ji včera

a především ONA tak hystericky sháněla. Že oni si myslí, že jsem ji snědla, a hledali ji v mém žaludku? Já ale nejsem padlá na hlavu, takové věci přece nejím! Stačilo se zeptat, ukázala bych jim, že flašku mají pod kobercem...

Smutně jsem se chtěla stočit do klubíčka, ale nešlo to. Zůstala jsem sama v ujetém klubu, s rozpáraným bříškem a v kleci, do které je ze všech stran vidět. Ani jsem nemohla schovat hlavu, protože ten blbej límec se prostě nevejde nikam. To jsem dopadla. Netuším, jak dlouho jsem tam ležela (počítám, že asi tak sedm let nebo možná patnáct), když vtom jsem konečně zaslechla hlasy.

KAPITOLA DRUHÁ,

TRÁPENÍ POKRAČUJE, PADNE ŘEČNICKÁ OTÁZKA, A KDO HLEDÁ, NAJDE

Zvedla jsem hlavu. To je přece ONA! Tak mě tu přece nenechají? Nebo se přišli jen zeptat, jestli bílá našla flašku, a na mě se vykašlou?

Nevykašlali. Někde schrastili peníze na zdemolovanou čekárnu a vrátili se. No však, bylo by jim beze mne smutno. Ale já jsem uražená. Najednou jsou samé Rozárko sem, Rozárko tam, prý miláčku, už jedeme domů, už bude dobře, ten límec

máš, aby se ti břicho dobře hojilo. To vám teda pěkně děkuju, opravdu. Břicho mi nechají rozpárat, na hlavu nasadit létající talíř či kyblík či jakou hrůzu, a teď se budou lísat?

Tobiáš a Čenda jen nevěřicně zírali, co se to objevilo ve dveřích. S tím pitomým límcem se totiž nikam nevejdu a do všeho narážím. Jsem z něj opravdu celá nešťastná.

ONA mi vykládá, jak je jí vše líto (mně teda víc, tomu věřte) a že za pár dní budu v pořádku. Že budu mít už napořád klid, nebudu mít žádné chutě na kocoury a nebudu se muset starat o koťátka. Moc jí teda nerozumím, jíst kocoury jsem nechtěla ani předtím a starat se o koťata mne ani nenapadlo, takže si myslím, že kecají, a upřímně, ať už nos, nebo flaška, za to mi to opravdu nestálo. Příště si dám bacha. Se psem se vůbec nebudu bavit a flašku jim pro jistotu taky vrátím. Aby věděli, že tyhle věci nejím, a příště už mé břicho nechali na pokoji.

Šla jsem tedy najisto a vyhrábla ji zpod koberce. Jenže ona vypadala jinak, než když jsem si ji pod koberec schovávala! Divně, tak nějak rozplácle. Chvilku jsem si s ní ještě pinkala a pak ji nenápadně přihrála JÍ. A co myslíte, pochválila mne? Kdepak. Okamžitě začala shánět někoho, kdo prý tu flašku rozšlápl.

Šlapal po ní Čenda i Tobias, já je viděla. Ale i já, dokonce několikrát, tak jsem se radši uklidila do košíku. Tady totiž jedna neví, co se může stát. Jedno zašitý břicho a jeden hnusolímec je na malou černobílou kočičku až dost. O žádný další podobný radosti opravdu nestojím. Po delším výslechu se přiznal ON, že když šel tuhle přes obývací, tak slyšel, jak mu pod nohou něco křuplo. Prý ho ale vůbec nenapadlo, že

by to byla hledaná flaška. Položil řečnickou otázku, jak asi měl vědět, že je ten krám pod kobercem, ale pak si uvědomil, kde vlastně žije. Podíval se na nás a s mírným povzdechem řekl, že ho to taky mohlo napadnout. No mohlo, co si budeme povídat.

Flaška putovala do koše. ONA na to koukala se smutkem. Prý na ní měla uloženou nějakou řeč do práce a teď může začít znova. Hm, tak to má blbý. Má si vše psát na papír a ne na flašku. To dá rozum.

Ale čert vzal flašku! Prý ve čtvrtek půjde hnušolímec z domu! Tak netrpělivě čekám.

Nevíte, kdy bude čtvrtek? Už tam budeme?

KAPITOLA TŘETÍ, KONEČNĚ DOBRÉ ZPRÁVY A NĚCO MÁLO MYŠÍ

Nesu, nesu dobré zprávy. Nejlepší je ta, že už nejsem kosmonautka! Nebezpečí vystřelení do kosmo pominulo. Hnušolímec mi byl odebrán, bílá v tom ujetém klubu mě sice ještě trošku drápala v bříšku, ale to si jen vzala zpátky nitě, co mi půjčila, a tak už snad konečně budu mít chvíli klid. Protože na dvoře máme spoustu práce.

Už jste někdy chytali myš? Nebo ji aspoň zkoušeli chytit? Parádní zábava!

Jen nesmí být na jednu malou myšku tři kočky, to je potom trochu problém.

Že existují myši, mi vysvětlili Tobiáš s Čendou. Prý mi to sice měla vysvětlit máma, ale kdepak té je konec. Když jsem pak prvně venku ucítila myši vůni a uslyšela to šustění, hlas přírody zavelel a já hned věděla co dělat. Je pravda, že první myš mi utekla. No bůž, komu se povedlo všechno hned napoprvé? Tak jsem na hlídce trochu usnula. Jsem ještě malá a chtělo se mi spát, tak jsem holt klimbla trochu víc, než jsem myslela. Se nezblázním z toho, jak si ji pak Tobiáš nosil okolo domečku. Stejně mu ji sebrali a hodili do popelnice. Beztak byla malá a hloupá. Teda ta myš.

To ta moje, co jsem ulovila dneska, to byl jiný kousek! Veliká jak slon a chytrá jak opice a mrštná jak lasička. A přesto jsem ji dostala! Stejně nechápu, co hledají myši na dvoře, kde bydlí tři kočky. Možná tam mají myši stezku odvahy, nebo to byl myši superman, kdo ví. Dosupermanoval ale dost rychle.

Objevila jsem ho ráno pod hromadou naskládaných dřev. Sedla jsem si a pozorovala, co dělá. Nedělal nic. Stejně tak nedělali nic ani Tobiáš a Čenda, co ho pozorovali se mnou.

Ono totiž lovení myši je hodně náročná věc. Musíte strááášně dlouhou dobu tiše sedět, pozorovat a pokud možno se vůbec nehýbat, aby si ten hloupý myšák myslel, že tam vůbec nejste. Jenže. Když to vypadalo, že už už vystrčí špičku nosu, tak to přestalo bavit Tobiáše a šel se napít. A myšák hned šup zpátky. Pak se zas Čenda musel podrbat nebo se převalit.

A když už jsem je konečně všechny zpacifikovala a hlídali jsme jako tři sfingy, tak šel kolem ON a zas bylo po parádě. Čendu s Tobiášem to za chvíli přestalo bavit a šli raději do domečku. Ale já si na tě, myšáku, počkám!

A tak hlídám a hlídám, je mi horko, mám žízeň, mám asi i trochu hlad, vlastně mám pořádně hlad... Stojí mi ta myš vůbec za to? Jenže pudy nezapudíš a ty velí: „Lov! Boj! Smrt!“

Sice to trvalo, ale nakonec ten myší superman skončil v mých drápech a tentokrát jsem ho JÁ vítězně nosila kolem chalupy. Jenže i mně ho nakonec ON vzal a hodil do popelnice. A ty jeho řeči, že zabít myšku velkou jak lískový oříšek není žádné umění a jestli mi není hanba, tak to byly stejně jen řeči závistivce, který sám žádnou myš vyčíhat a ulovit neumí. Kam by přišli, kdyby nás neměli? Vždyť by je ty myši roznesly na kopytech!

Nicméně kapsička, co jsem dostala za odměnu, taky nebyla k zahození. A možná – ale to jen mezi námi – mi chutnala o maličko víc než ta kostnatá myš.

První intermezzo – O náhodách

Tobiáše zachránila známá. Náhodou. Jeli s přítelem pro kotě . „Vyberte si, které chcete, druhé půjde pryč,“ nabídla jí paní ze statku. Tobiáš našel domov u nás.

Rozárku zachránila kamarádka. Náhodou. Vešla do nepoužívané stáje, kam někdo „soucitný“ odložil kra-

bici se třemi malými koťaty. Zavázanou. Kočičí konzerva položená vedle. Jak to ten dotyčný myslel, jsme nikdy nepochopili. Otvírák nedodal.

Ostatní (dnes již naše) kočky na náhodu nečekaly a zachránily se samy.

Nastěhovaly se k nám.

Do dílny, do domečku, do našich srdcí.

Nebýt náhody, nemám kočky. Nemít kočky, nezačala bych psát. A nepoznala spoustu lidí...

Díky, náhodo. Díky, kočky.

KAPITOLA ČTVRTÁ,

S LETNÍ BOUŘKOU, DIVADELNÍM DRAMATEM A OBĚTAVOU ZACHRÁNKYŇÍ

Byl pozdní večer, nikoliv však máj, ale červenec. Letní večer, kdy je dusno, vzduch se ani nepohne a někde zdá se slyšet divné hřmění. Nás ale nějaký hluk jen tak nerozhází, vždyť hned za zahradou máme koleje a tam každou chvíli rachotí velká železná potvora, takže když hřmí jen z dálky, je to pohoda. Mnohem zajímavější bylo pozorovat, jak nahoře na obloze někdo rozsvěcí. Vždycky blik blik blik, pak chvíli nic a pak mnohem hlasitější zaburácení.

Sedím pod střechou verandy na gauči a kochám se nádherným přírodním divadlem. Začíná pršet, nejdříve po kapkách, během chvíle se už ale z nebe hrnou proudy vody.

Do toho to blýskání, fakt paráda. A abych ten divadelní zážitek měla dokonale, přihodila ONA skvělou etudu „Najdi si potmě a v bouřce své kočičky“.

První dějství bylo krátké, leč výstižné.

Hlavní postava hry, hrdinka Zachránkyně, vyběhne ze svého domečku a dramatickým falzetem provolává: „Či či či, kde jste, honem domů, prší a je bouřka!“

Jako bychom to nevěděli, sedíme tu už dlouho a máme to z první ruky. Libreto tedy zatím nic moc. Co tam máš dál?

Oslepená Zachránkyně, vybíhající z rozsvícené místnosti do temného dvora, mžourá krátkozrakýma očima po dvoře a hledá své miláčky. V záři blesku uvidí sedět Tobiáša na okně. Vrhne se k němu s výkřikem: „Ty můj kocourku chudáčku, honem domů, do bezpečí“, chytí ho do náručí a deštěm odnáší do domu.

Vyděšený Tobiáš, který do té doby v bezpečí okna pod střechou v suchu sledoval nebeské divadlo, se zásahem Zachránkyně stává promočeným kocourem, jehož šok uklidní až masová tyčinka.

Dějství druhé: hledání Čendy a mne.

Zachránkyně obviní JEHO, který v klidu sledoval detektivku v televizi, že za:

a) ztratil klíče od vrat, takže nemůže hledat Čendu, který je určitě venku za plotem, za:

b) vůbec se nesnaží najít kočičky, které jsou v tom nečase někde v dešti venku, a za:

c) pořád jen čumí na tu blbou bednu a zajímá ho hlavně ovladač.

Při dalším vyběhnutí ze dveří do tmy pak zakopne o Silvera, který si v závětrí v klidu čeká na svou večerní dávku. Otočkou zpět domů vystrčí na déšť JEHO, ať najde klíč od vrat. Bouře sílí a blesky křížují oblohu čím dál častěji.

Tobiáš dojedl tyčinku a vše se zájmem sleduje z bezpečí za oknem. Klíč není nalezen. Čenda ani Rozárka v dohledu nejsou. Zachránkyně zvyšuje otáčky. Promočená běží do průjezdu, cestou zakopne o lešení a podtrhne mu jednu nohu.

Vrací se zpět, mezitím ON našel deštník a snaží se ji schovat. Zachránkyně mu s deštníkem praští o zem, protože jak se někdo může starat o deštník, když jsou kočičky ve smrtelném nebezpečí?

Silver, který to svým jedním okem sleduje zpoza dveří, odchází znechuceně do kůlny. „Tady je vyhladovělý venkovní kocour, který byl dnes na jídle jen třikrát, a nikdo se o něj nestará, ba ještě ho nakopnou! To jsou pořádky v téhle domácnosti, sem přijdu nejdřív tak zítra ráno!“

Zachránkyně konečně našla klíč – sama, samozřejmě, bodejt' by jí někdo pomohl – a běží znovu přes dvůr, odemknout vrata a hledat Čendu. Mezitím chrlí rozkazy na vyděšeného JEHO, aby hledal a zachránil Rozárku. ON mátožně odchází do deště. Deštník leží roztažený u dveří a chrání před deštěm tři slimáky a jednu rozpláclou vosu.